

fond, der her er Tale om at drage ind under Statskassen, at den saakaldte overordentlige Invalidefond fremdeles bliver ved at bestaa, og at Statskassen og Statsmagten som saadan aldeles ikke faar nogen Raadighed over den overordentlige Invalidefonds Midler. Selv naar dette Lovforslag bliver vedtaget, have vi ikke i mindste Maade Haand i Hanke med de Midler, som den overordentlige Invalidefond enten har endnu eller desværre har sat over Styr. De ville fremdeles være uden for Rigsdagens Rækkevidde. Saa vidt jeg kan forstaa dette Lovforslag, berøres den overordentlige Invalidefond ikke i mindste Maade. Det er, hvad Motiverne ogsaa vise, kun den almindelige Invalidefond, der er Tale om.

For øvrigt er det, som den højtærede Finansminister ogsaa udtalte ved Forelægningen, egentlig det Hensyn, at man ønsker at simplificere Statsregnskabet § 16, der har været det afgørende. Jeg kan kun anse det for glædeligt, og jeg kan kun takke den højtærede Finansminister, fordi han gør Skridt til, at Statsregnskabet paa det Omraade kan blive mere simpelt, mere enkel, mere let forstaaeligt, at det kan give et korrektere Billede af, hvad der er Statskassens Udgifter og Indtægter. Maa jeg i denne Forbindelse nævne, at det ikke er alt det indviklede, vi have paa § 16, vi blive af med. Vi blive ganske vist af med det paa § 16, men mellem Invalidefondens Midler findes jo ogsaa Indtægterne af Assistenshuset, og disse Indtægter skulle for Fremtiden indgaa i Statskassen og, saa vidt jeg forstaa, opføres paa § 8, saa at vi for Eftertiden ville faa hele Assistenshusets Regnskab paa § 8, og det bliver altsaa fremdeles en Underafdeling af en Paragraf paa Finansloven. Jeg er i og for sig godt tilfreds med, at vi faa Assistenshuset direkte ind under Statskassen, i Stedet for, at det jo nu hører ind under Invalidebestyrelsen, for jeg gør mig Haab om, at det maa føre til, at vi faa en anden Ordning af Assistenshuset. Jeg hører til dem, der ikke mene, at Staten egentlig bør beskæftige sig med at drive saadanne Laanekontorer, som det jo egentlig er. Jeg nævner det ikke, fordi jeg mener, det er en Sag, der skulde behandles i Forbindelse med dette Lovforslag, men som en yderligere anbefaling for at komme væk fra de nuværende Forhold, hvorefter Assistenshuset hører ind under Invalidefonden og altsaa ind under Invalidebestyrelsen. Men jeg advarer imod, at man udtrykkelig skal komme ind paa

under dette Lovforslags Behandling at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, om Assistenshuset fremdeles skal drives af Staten eller afhændes. Det kan jo gøres paa et hvilket som helst Tidspunkt. Vi ville jo finde denne Sag, gaar jeg ud fra, paa § 8 paa Finansloven, og der kan da altid blive Tid til at tage det Spørgsmaal under Overvejelse.

Der er en anden Side af Sagen, jeg ogsaa havde Lyst til at nævne, og som ogsaa interesserer mig en Del. I det Øjeblik vi ophæve Invalidefonden, saa at Forsørgelserne blive direkte udrede af Statskassen, kunde der være Grund til at overveje, om der ikke samtidig eller senere kunde være Anledning til at faa en noget anden Ordning med Hensyn til Bestemmelsen af Invalideforsørgelsens Størrelse for de enkelte Personer. Jeg ved jo, at det er saaledes, at i Henhold til Loven af 1876 bestemmes Invalideforsørgelsernes Størrelse af Invalidebestyrelsen efter bestemte Regler, som findes i Loven af 1876, og som jo, saa vidt jeg ser, er overensstemmende med Bestemmelserne i Loven af 9. April 1851. Men det er jo og maa ret naturligt være saaledes, at der ikke kan gives Regler for Understøttelsens Størrelse, naar Talen er om Invalideforsørgelsen, men at der altid vil blive Plads for et rigeligt Skøn. Der er Tale om at dele Invaliderne i 3 forskellige Klasser og at sætte en Maksimums- og en Minimumssum for hver Klasse for sig, men baade med Hensyn til, hvilken Klasse vedkommende Invalid skal i og, naar det er afgjort, med Hensyn til, hvor stor Invalideforsørgelsen saa skal være inden for de Rammer, der ere givne for vedkommende Klasse, er der et ret stort Spillerum, og det er en Selvfølge, at det maa der være. Jeg gør opmærksom paa, at i sin Tid, da man forhandlede Invalideloven, og specielt i 1876, eller maaske i de Par Aar i Forvejen, hvor Sagen var fremme, var der Tale om, at Invalidebestyrelsen skulde have, om jeg saa maa sige, et mere civilt Element til at skønne over Invalideforsørgelsernes Størrelse, og der har endogsaa, saa vidt jeg har kunnet forstaa af de Beretninger, der foreligge fra de Udvalg, der vare nedsatte, og af de Forhandlinger, der vare førte, været Tale om, at dette civile Element skulde skaffes til Veje paa den Maade, at Rigsdagens 2 Ting valgte hvert et Medlem, der tiltraadte Invalidebestyrelsen. Jeg nævner ikke dette, fordi jeg i mindste Maade tør sige, at vi nu skulde, om jeg saa maa sige, helt omkalfatre Formen for Bedøm-